

en række andre ting på ældreområdet og de andre velfærdsområder, det rummelige arbejdsmarked, vi skal gøre.

Det vil jeg ikke forlænge debatten med at trække op i enkeltpunkter nu, men jeg vil godt gøre en enkelt kommentar til spørgsmålet om KL's ønske om et møde med regeringen. Jeg har ikke fået dokumenteret noget grundlag for en egentlig genforhandling mellem KL og regeringen. Jeg har ikke fået dokumenteret, at der er afgørende forudsætninger, der er skredet.

Jeg vil godt nævne to grunde til, at jeg må sætte et spørgsmålstejn ved den præmis. Det ene spørgsmålstejn er, den ene grund er: En række af de områder, man er bekymret for, er jo budgetgaranterede i forvejen. Og dernæst: Når man taler om skattegrundlaget, så har hver enkelt kommune i dette land mulighed for at abonnere på regeringens skøn. Så derfor ser jeg ikke uden videre, hvor de reelle problemer er. Men vi mødes med KL, og vi gennemgår deres beregninger og prøver at se, om vi kan nå frem til en fælles vurdering af sagen.

Specielt med hensyn til amterne og sygehuse vil jeg bare sige, at med de meldinger jeg har nu omkring amternes budgetter, ser det for mig ud, som om det, der vil ske i næste budgetår, er et løft i den samlede indsats på sygehusområdet på 1½ mia. værdifaste kroner, og det er jo udtryk for, at amterne i lige så høj grad som vi andre herinde i Folketinget er dybt, dybt optaget af, at de ting, man ikke er nået langt nok med i behandlingsgaranti, i udstyr osv., bliver rettet op. Det er en proces, der er i fuld gang på en kræfthandlingsplan, på behandlingsgarantier, på mere sammenhængende behandlingsforløb.

Det rummelige arbejdsmarked bliver et tema, vi skal bruge mange kræfter på i alle dets aspekter, seniorpolitikken, fastholdelse på almindelige ansættelsesvilkår, tidlig opfølgning i forhold til sygdomsforløb, men også det at skabe et tilstrækkeligt antal beskyttede fleksjob til, at grunden er beredt for den førtidspensionsreform, som en lang række partier allerede er i forhandling om på deT grundlag, vi formulerede allerede sidste efterår.

Ud over velfærdsområderne som temaer, vi er optaget af at følge op på, også i forlængelse af kommuneaftalerne, ja, så er det klart, at mange af os – det har også været nævnt af mange ordførere i dag – er optaget af, at der med hensyn til det, som er fundamentet for, at det her samfund klarer sig på viden, på kompetence, på

fleksibilitet, altså uddannelses-, forsknings- og erhvervsindsatsen, også er nye skridt, der skal tages. Det lægger regeringen også op til. Det er en anden stor og væsentlig brik blandt de nye initiativer, vi ved skal forhandles, og hvor partierne skal have mulighed for at sætte deres fingeraftryk, ikke alene for at få det nye til at ske, men også for at sørge for, at det er der finanspolitisk dækning for.

Der har været talt om erhvervsbeskatningen. Jeg skal i virkeligheden kun gøre to bemærkninger til det; vi kommer til at diskutere de enkelte initiativer: Vi mener for det første, at den her pakke giver en bedre erhvervsskattestruktur. Det kommer til at matche bedre, især et naboland som Sverige. Den anden bemærkning er, at det ikke er nogen erhvervsskattelettelser. Det har vi ikke foregivet at det er, og det kan man jo også se af tallene at det ikke er. Det er i det lange løb en neutral omlægning, der har de samme træk i sig, som de omlægninger af personbeskatningen, vi har gennemført over en længere årrække: udbredelsen af beskatningsgrundlaget, nedsættelsen af marginalskatten. Det er sundt, og det er efter vores opfattelse mere langtidsholdbart end det system, vi har haft indtil nu.

Hen mod slutningen af min replik skal jeg bare gøre nogle enkelte bemærkninger til det, som nogen har haft en vrangforestilling om at jeg kun nødtigt har beskæftiget mig med i forbindelse med finanslovsfremlæggelsen, nemlig forskellen på ja- og nejsituationen efter den 28. september.

Det beskæftiger jeg mig meget gerne med. Jeg vil også gerne skære nogle ting ud, så klart jeg nu formår. Der er blevet spurgt: Hvad betyder den lave eurokurs i forhold til dollaren for finansloven? Svaret er: ikke noget som helst, for det problem eksisterer med samme styrke, hvad enten vi siger ja, eller vi siger nej, så længe der er en dansk regering, der vil føre en fastkurspolitik som den, der er defineret de sidste 18 år, og jeg kan ikke få øje på nogen tænkelig dansk regering, der ikke vil. Så derfor er den diskussion, så spændende den er, absolut irrelevant for, hvordan den økonomiske politik skal formes i nej- og jasituationen, for svaret er: på samme måde.

Det andet, jeg vil sige, er, at der er blevet spurgt til, hvor de store, muligvis store, engangsomkostninger ved investeringer, der skal foretages i forbindelse med indførelsen af euroen, er. Som en af spørgserne rigtigt nåede frem